

Den siste pampen

Utåt sett verkar det han gör klanderfritt, även de gånger då han inte hinner med demokratin utan fattar snabba och enväldiga beslut.

Hur stämmer den bilden med hans egen uppfattning om sig själv? Är Svante Larsson Boxholms starke och orubblige pamp?

— Epitetet den starke mannen är lite fel. Politik är i allra högsta grad ett lagjobb, säger han.

Men det ligger i sakens natur att om man jobbar hårt för något och tar på sig mycket arbete så blir man lätt beskyldd för att vara stark och maktfullkomlig.

Valde han medvetet den politiska karriären? Kunde han kanske lika gärna ha blivit ledare för ett stort företag eller haft någon annan inflytelserik post?

Började som fritidspolitiker

— Det började med fritidspolitik på 60-talet. Jag blev ombedd att ta en plats i socialnämnden, förklarar han medan han tänder en cigarett.

— Nej, jag har inte gått rakt in i politiken så som många gör i dag.

I början av 70-talet blev han ombedd av sina partikamrater att gå in som ordförande i kommunstyrelsen.

Då var han redan varm i kläderna, men politiker på heltid blev han först i januari 1975. Det gick inte längre att kombinera politiken med arbetsledartjänsten på bruket.

Han ångrar inte det val han gjorde, men drar lite på svaret för "visst har det varit påfrestande många gånger" att vara heltidspolitiker.

Han har varit socialdemokrat sedan barnsben. Han växte in i rörelsen och fick lära känna arbetarens villkor då han som 14-åring började som valsverksarbetare.

Inte ens den senaste tidens "affärer" och regeringskris har fått honom att tvivla.

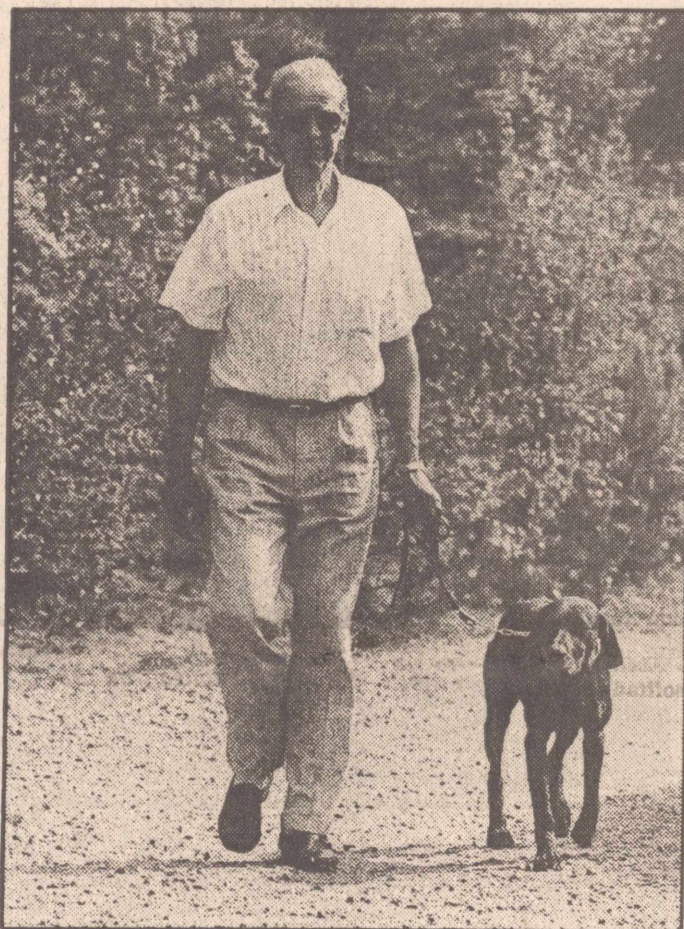
Den politiska skolningen fick han i SSU, ett medlemskap som från början inte var politiskt betingat. Dit sökte sig merparten av bruksortens ungdomar för gemenskapen och danskvällarnas skull.

Sitter på tio stolar

Svante Larssons politiska karriär har, även om den inte varit käpprak, gett viss utdelning. I dag sitter han på minst ett tiotal stolar i olika beslutande församlingar.

De tyngsta och mest tidskrävande uppdragen är ordförandeskapen i kommunstyrelsen samt byggnadsnämnden. Ordföran-

Han är en "kommunalpamp". Kanske den siste vi har här i länet. En sorts politiker som håller på att försvinna. En stark man som kan allt om "sin" kommun. Svante Larsson ägnar praktiskt taget all sin tid åt att styra och ställa i Boxholm.



Arbetet som heltidspolitiker går mot sitt slut. Efter nästa val går Svante Larsson i pension

deposterna i bostadsbolag samt restaurangbolag räknar han som sidouppdrag.

Kommunfullmäktige är heller inte mycket att orda om. Här klubbas besluten igenom på högst en kvart.

Han blev nyligen vald till ordförande i polisstyrelsen för Mjölby, Boxholm och Ödeshög. Dessutom är han landstingsledamot och ledamot av västra sjukvårdsdirektionen, suppleant i länsstyrelsens lekmanastyrelse och ledamot i Östgötatrafikens styrelse.

Och naturligtvis sitter han i arbetarekommunens styrelse.

Själv ser han sig som en samordnare av ett kollektivt jobb och har som sådan fördelar av att vara med i många sammanhang.

Men han råder sin efterträdare att delegera mera. Det har blivit lite för mycket.

Han har makt

Att vara kommunal kandidis har också sina avigslidor. Det går knappast att vara privat.

Han vet mycket och han har makt. Därför vänder sig många direkt till honom med sina frågor och önskemål.

— Vissa frågor måste avgöras snabbt. Ibland tar jag besluten själv, säger Svante Larsson.

— Men att kalla mig enväldig är orätt. Jag får de andras stöd retroaktivt.

Själv anser han sig vara väldigt demokratisk och säger att han försöker jobba informellt. "Praktiska avgöranden är viktigare än strid för stridens egen skull", anser han.

— Jag känner de andra väl och vet vad de tycker, det har väl med politisk erfarenhet att göra.

Socialdemokraterna är starka i Boxholm och behöver inte bry sig om vad oppositionen tycker. Men de båda blocken är ändå rörande överens om det mesta. Blir det debatt om något rör det sig i 99 fall av 100 om en petitess.

Känd för sin envishet

Med få undantag är det lugnt på ytan i den politiska ankdammen Boxholm.

— Men konflikter är oundvikliga när starka personligheter möts, säger Svante Larsson och tillstår att han är känd som en envig person som ogärna ändrar sig.

Förra året lämnade socialchefen Arne Bengtsson sitt jobb efter otaliga konfrontationer med bland andra kommunalrådet Svante Larsson på kommundirektörens kontor.

— Nej, det var ingen bra period under de 3–4 år han

var här. Verksamheten led ingen skada men personkemin stämde inte överens, är Larssons kommentar.

Nu senast är det turbulensen inom arbetarekommunen, där han misstänks för att ha ett finger med i spelet. Det förnekar han vid en direkt fråga. Vad ordförandens avgång egentligen beror på vet inte Svante Larsson — bara att han under flera års tid bett att få avgå.

— En politiker ska vara innovatör, svarar han på frågan om vilket beslut som är det bästa under hans politikerkarriär.

Inga dåliga beslut

Något dåligt beslut kan han inte erinra sig, även om ett och annat kunde ha blivit bättre...

Privat då, är han lika stark där hemma? Vem vinner omröstningarna i familjerådet?

— Nej, den som uppfattas som dominant i det politiska livet blir snart nedtagen i hemmet. Här genomskådas man.

Familjen, bestående av hustru och tre barn samt två hundar, har varit en fin referensram. Här har han testat sina idéer. Och här har han också fått välbehövlig uppbackning, när arbetsbördan blivit lite väl hård. Men många kvällar och helger har de fått tillbringa utan husfadern.

Nu är han både farfar och morfar och får förhoppningsvis bättre tid för barnbarnen än för de egna tjeplingarna när de växte upp.

Efter nästa val ämnar han pensionera sig, då fyller han 65.

Stryker, dammsuger och diskar

Sommarstugan får också räkna med tätare besök och han funderar på att börja spela golf. Just nu hinner han bara spela tennis någon gång i veckan.

Som ung var han ivrigt påhejad i Boxholms fotbollslag och har sedermera varit fotbollsdomare.

Han har inga gröna fingrar och lagar inte gärna mat men är enligt egen utsägo, världsmästare på att koka kaffe. Han kan också dammsuga, diska, piska mattor och stryka skjortor.

Nästa kommunalpamp i Boxholm bör från början lämna ifrån sig en del av ansvaret och försöka komma ifrån den hårda personfixering som varit. Det är Svante Larssons råd till efterträdaren. Han önskar ingen den arbetsbördan han själv burit.

Text:

LENA LEVIN

Foto:

PETER JIGERSTRÖM



Tiden som aktiv fotbollsspelare är förbi. Men visst händer det något av de andra barnbarnen

”Jag försöker vara mig själv”

Min starka sida:

Lyhördhet, lider inte av beslutsvanda, har humor.

Min svaga sida:

Fattar för snabba beslut ibland, en viss form av envishet som kan vara påfrestande för omgivningen.

Min bästa stund:

Alltid när ett komplicerat ärende har fått en, enligt min mening, bra utgång.

Min bästa plats:

Boxholm. Trivs med miljön, atmosfären och Boxholmsbornas ärliga, raka, varma och vänliga läggning.

Favoritmusik:

Varierande, dock inte hårdrock. Lars-Erik Larssons pastoralsvit. Föredrar professionella musiker, alltför många amatörmässiga artister

släpps fram via massmedia.

Favoritbok:

Historieböcker. Inte skönlitterära dagsländer.

Favoritlag:

Boxholms IF (lokalt), annars IFK Göteborg (fotboll) och Leksand (ishockey).

Favoritmat:

Kalops, med rödbetor till.

Favoritdryck:

Kaffe.

Alkohol:

Mycket begränsat, gärna ett glas öl tillsammans med goda vänner.

Senaste film:

Vet ej, kan inte påminna mig någon sedan jag var och såg Doktor Zjivago.

Någon idol?

Nej, jag försöker vara mig själv.



Tiden som aktiv fotbollsspelare är förbi. Men visst händer det att Boxholms siste pamp kickar boll med Tobias eller något av de andra barnbarnen

”Jag försöker vara mig själv”

Min starka sida:
Lyhördhet, lider inte av beslutsvårda, har humor.

Min svaga sida:
Fattar för snabba beslut ibland, en viss form av envishet som kan vara påfrestande för omgivningen.

Min bästa stund:
Alltid när ett komplicerat ärende har fått en, enligt min mening, bra utgång.

Min bästa plats:
Boxholm. Trivs med miljön, atmosfären och Boxholmsbornas ärliga, raka, varma och vänliga läggning.

Favoritmusik:
Varierande, dock inte hårdrock. Lars-Erik Larssons pastoralsvit. Föredrar professionella

släpps fram via massmedia.

Favoritbok:
Historieböcker. Inte skönlitterära dagsländer.

Favoritlag:
Boxholms IF (lokalt), annars IFK Göteborg (fotboll) och Leksand (ishockey).

Favoritmat:
Kalops, med rödbetor till.

Favoritdryck:
Kaffe.

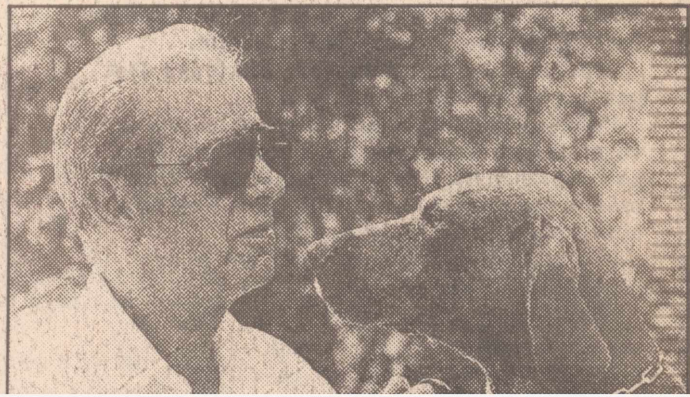
Alkohol:
Mycket begränsat, gärna ett glas öl tillsammans med goda vänner.

Senaste film:
Vet ej, kan inte påminna mig någon sedan jag var och såg Doktor Zjivago.

Någon idol?



Någon beslutsångest säger han sig inte lida av. Men Svante Larsson vill inte kalla sig maktfullkomlig



”Jag försöker vara mig själv”

Min starka sida:

Lyhördhet, lider inte av beslutsvårda, har humor.

Min svaga sida:

Fattar för snabba beslut ibland, en viss form av envishet som kan vara påfrestande för omgivningen.

Min bästa stund:

Alltid när ett komplicerat ärende har fått en, enligt min mening, bra utgång.

Min bästa plats:

Boxholm. Trivs med miljön, atmosfären och Boxholmsbornas ärliga, raka, varma och vänliga läggning.

Favoritmusik:

Varierande, dock inte hårdrock. Lars-Erik Larssons pastoralsvit. Föredrar professionella musiker, alltför många amatörmässiga artister

släpps fram via mass-media.

Favoritbok:

Historieböcker. Inte skönlitterära dagsländer.

Favoritlag:

Boxholms IF (lokalt), annars IFK Göteborg (fotboll) och Leksand (ishockey).

Favoritmat:

Kalops, med rödbetor till.

Favoritdryck:

Kaffe.

Alkohol:

Mycket begränsat, gärna ett glas öl tillsammans med goda vänner.

Senaste film:

Vet ej, kan inte påminna mig någon sedan jag var och såg Doktor Zjivago.

Någon idol?

Nej, jag försöker vara mig själv.



Någon beslutsångest säger han sig inte lida av. Men Svante Larsson vill inte kalla sig maktfullkomlig



Zorro är en av familjen Larssons två hundar